

ଅଧ୍ୟାୟ ୧ ର ପ୍ରାରମ୍ଭ ୩୦୨

בקר' הגא' והא' בדי' עקירה והנחה הוא דבר' וקאם דצד' וליכא - וינ' כה' וכן תוס'
 שם בקר' הגא' היא בן א' העקירה היא על צד' או בצד' ובין א' והנחה א'
 היד' וק' א' הוא דא' עק' בן א' א' או בן כבשן חייב, משום דהוא מתעב'
 - שני' בקר' שם - משא' צי' מקום א' הכא אינ' חושב א' וק'א' דיכא' או כלי' אחר'
 כ' ת' א' אלא כ'. מיהו' בזה' וינ' - ובה' ק' א' - דק' א' קא' הוא א' העקירה,
 צד' ב' דימשב', אלא א' ההנחה דק', משום דמתעב' משא' צי' מקום א'
 ובענין' הגא', קר' הגא' היא בן א' העקירה וההנחה כההה', ובן דרה'
 (צוה' לש' בצד' בקר' היא א' העקירה, משום דבהנחה א' א' א' א' א' א' א' A'
 מיהו' המשב' וינ' דא' א' ברה' בדי' עקירה והנחה דצד', מיהו' ברה', עקירה
 בדי' דצד', והנחה א', כדכא' לה' א' א' וק' הגא' הוא א' א'
 עקירה וההנחה כהה', או א' העקירה א' א'.

[illegible]

ואם צ"ד ד'המנע (פ"ז הט"ז) פוסק דהאמר מרהר לרהר דין רהר
פלי, דקדשה לאו באשה, ואם עבד האפל בכחור וג' סוון לאהל ונה' ע"ז
משו, אע"פ שזר ונה' אלא ויבא לרהר האו', פני האל כול ג' שוון
עומד ברה' לפיכך חייב ע"ז, משור דלי' נ' ע"ז משו, בלוק וג'

סאון לארץ, פסוק, משום פליטת הנחם דלד, הרי האלים בהרמבם סל
לם ברהי בזי הנחם דלד (דואק הקמא קלבו בזלדו, וכן חזן/יחזן)
וכן משאז מסתמא הרמבם ריש פילג דלם ברהי בזי הנחם/דלד
וכן בהרן דואמס לם הנחם ברהי בזי הנחם דלד, והו דלד
קנה ברהי חייב ופך הרמבם, משום דהו דלד עקירה והנחם
ל דלד היין היבם דלד או הנחם דלד הנחם דלד או רב
אל רהי ערמ או רהי ערמ לל דלד, וכיון תלד קנה
ברהי הוי חלק מרהי ערמ פון דואמס עקירה לל.

פסקן ל דברביס, (א) ש' תוס' דלד, בזקיה ונחם, הן ברהי עין
ברהי, וכה פילג וסל דברהי לל הנחם דלד. (ב) ש' הנחם ברהי
וסלזיית הג' דין מוסבר לל רהי או לל עקירה מרהי. (ג) ש'
הרן בתוס' דלד, מיה רהי לל רהי ערמ, לל דלד ברהי.
(ד) ש' הרמבם - לל רהי - בהנחם. מיה לל מרהי דלד.
ואכן לל דלד הרמבם בהרן דלד.
(ה) ש' ברהי בסלזין, דק' הק' הוי לל הנחם ברהי, כי הנחם
הנחם לל רהי, לל קשה, משום אולגו.

ולפ' מלך ל רהי והרמבם לל ערמ ס' ורביס מנהגין לל
דהי רהי (והי ברהי) ואל דלד, משום הרן הרן.